

ГЕОРГИ КОНОВСКИ КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

chitanka.info

„Тиха нощ, свята нощ...“ — гърчеха се някакви на екрана. И той се гърчеше. Но не от песен. Макар до този момент да му се струваше, че всичко е песен. И танц, но това после, по пътя към тоалетната...

А песента на масата беше класическа — коледна. Свински пържоли, с тях нещо постно — картофена салата, после риба с майонеза, зелева салата, месно руло, млечна салата, наденички, зелена салата...

Нормална демокрация — равенство между вярата и лакомията. А в чест на новоявилия се Бог — сочно червено вино след пускащата цънки кехлибарена сливовица...

Е, лошото беше, че цялото това трапезно богатство трябваше да бъде пометено от него. От сам юнак на масата...

А мислеше да са петима. Петимата братя, както се наричаха до време. В един вход живееха, в едно училище учеха, после даже на едно място започнаха работа.

И ги разделиха жените...

Не, той нямаше намеса в това. За него всички жени бяха еднакви — какви разлики може да се намерят в тъмното?

Обаче... Обаче, приятелчетата взеха, че намериха някакви разлики. И се ожениха. Един след друг — за половин година с компанията беше свършено.

Не, виждаха се често. Обикновено след работа. Все на крак, все на глътка, все бързешком... И той след минути оставаше сам край масата, гледайки със състрадание излизащите от заведението приятели, които се опитваха едновременно да пръскаат одеколон в устата си и да забърсват раменете — да не се е лепнал нечий косъм, който после да им служи като мост към Ада...

И тая Коледа...

Уж се разбраха, всички бяха курназ, всички наперени — „У дома петел кукурига...“. И всички петли се оказаха в тенджерата за супа...

Затова сега беше сам. И в кухнята, и в трапезарията, и край обилно обсипаната с манджи маса, и в тоалетната, където това обилие го закара почти на бегом.

Тъкмо се канеше да си пусне някой запис с момичета, чието морално състояние беше обнадеждаващо, а социалната отговорност слаба и крехка, когато на вратата се позвъни.

В очите му блесна искра. Ха де — някой е излъгал годзилата си и е пристигнал като истински мъж за истински празник?

С размах отвори вратата и застина...

Голяма, розовобузеста, със зейнала в очакване уста, къдрава, синеока... Надуваема гумена кукла...

— Ъ?

— Може ли да вляза? — пророни видялата какво ли не алена уста.

— Ъъъ...

Успя само да се отмести. То... Каквото ще става — да става, ама барем баба Сийка отсреща да не види, че после... Модерна баба беше, от година се беше изтренирала да снима с телефона, че и клипчета да прави с посрещането и изпращането на краткотрайните му посетителки. А после обсъждаха видяното в кварталния клюкарски пункт, находящ се на стратегическата пейка пред блока...

Люлеейки се върху понеслите какво ли не разтегливи нозе, куклата влезе.

— Аз съм подарък — представи се тя.

— Ъ?

— Подарък... От дяд Омраз... Братовчед на дядо Коледа и дядо Мраз...

Тя не бяха в компанията им, ама какво ли не ставаше по Коледа.

Куклата стигна до трапезарията, седна и сгъна неопитните си в това действие крака. После взе с огъващи се пръсти чашка с ракия и я ливна в гърлото. След което се покашля — изненадана от необичайния нов вкус.

— И сега... Какво? — промълви той шашардисан.

— Ми — какво? Каквото трябва... Не се стряскай — Коледа е, всичко е необичайно — шишковците са на постно, жените вярват в любовта, мъжете искат семейство, политиците живеят с морал...

Не издържа. Взе бутилката. Опъна огромна глътка и се закашля. По брадичката му потече зехтин. Поне смаза малко гласа си...

— Подарък — от кого?

— От дяд Омраз, нали ти казах... За теб... Лично...

— И ще останеш тук?

Куклата въздъхна. Сега би трябвало да запали цигара, но правилата за безопасност не го позволяваха. Все пак — синтетична...

— Да, защо не... Така и така сменяш жените, така и така не помниш коя каква е, така и така в тъмното, викаш, разлика няма...

— Има!

— Нима? И в какво?

Той се замисли. Наистина — в какво? Барем да беше запомнил имена, та поне по имената да ги различава...

Куклата се наведе, загреба от майонезата и я метна в устата. Все нови вкусови усещания. Разбра, че това ще е вечер на непознатото. Ето — откога не беше седяла така, с прибрани крака и понякога затваряна уста...

— Не може!!! — викна той...

— Защо?

— Ама ти си кукла...

Тя се усмихна.

— Кукла съм. Каквато ти искаше. Но дяд Омраз реши да те възнагради богато... Я чуй...

Навън ехтяха коледни камбанки...

— Отвори, де... Не чуваш ли звънеца... Идват...

— Кои? — с пресъхнала уста каза той и си помисли, че трябваше още два гълтока зехтин да поеме, щото така на сухо...

— Колежките и колегите от сексшопа...

— Коииии... — изви се гласът му като на току-що разделил се с неколедните камбанки готов евнух.

— Колежките... И колегите... Покани ги. И внимавай — води ги колегата от витрината, оня, дето му викат Кита Голиат...

Тя се облегна и, все пак, запали цигарата. От жегата ли, от искрицата ли — бууууммм...

След десетина минути той се освести. По тавана, добре познат на бившата кукла, висяха налепенни гумени парченца, на вратата някой бясно звънеше, далеч навън се чуваха камбанки и сирени...

Отвори.

Баба Сийка.

— Бе, ти на Коледа с фойерверки ли се кефиш? Какво си се разгърмял?

И посочи към ъгъла на площадката:

— А това там? За мой Герги ми спомня... Мъжко... Вече забравих какво е. При нас на пейката идва един бай Пешо, ама той

отдавна не помни мъж ли е... Я, баби, аз да го взема туй. Да поразчистя, пък и за украса... Коледен подарък...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.